

LISA
KLEYPAS
Nem múló
varázs

A hat részes **Wallflowers-sorozat** első kötete

Első fejezet

Hampshire, 1832

Egy istállófiú nem beszélhetett egy gróf lányával, még kevésbé mászhatott fel a hálószobája erkélyére. Csak a jó égtudja, mi történik vele, ha elkapják. Valószínűleg megkorbácsolják, mielőtt elzavarják a birtokról.

Az egyik oszlopon mászott fel, hosszú ujjait az emeleti erkély vasrácsára fonta, és egy pillanatig csak lógott a levegőben, mielőtt lábát fellendítette, nagyot nyögve az erőfeszítéstől. Egyik sarkával elkapva az erkély szélét felhúzta magát, és átmászott a korláton. Leguggolt a kétszárnyas üvegajtó előtt, és bekukucskált a szobába, ahol csupán egyetlen lámpa égett. A pipereasztalnál egy lány ült, aki hosszú, sötét haját fésülte. A látvány örömmel töltötte el McKennát.

Lady Aline Marsden... Westcliff gróf idősebbik lánya. Kedves, vidám és minden szempontból gyönyörű teremtés. Mivel hanyag szülei túl nagy szabadságot engedtek neki, Aline eddigi rövid élete java részét azzal töltötte, hogy bebarangolta a család pompás hampshire-i birtokát. Lord és Lady Westcliffet túlságosan lefoglalták a társasági események, így nem maradt idejük arra, hogy három gyermekük nevelését felügyeljék. Ez nem volt szokatlan dolog azon családok körében, amelyek olyan vidéki kastélyban éltek,

mint a Stony Cross Park. Életüket eleve meghatározta a birtok puszta mérete, és a gyerekek a szüleiktől távol ettek, aludtak és játszottak. Ráadásul a szülői felelősség gondolata sem alakított ki semmiféle kötődést a gróf és a grófné közt. Egyikük sem érzett különösebb hajlandóságot arra, hogy aggódjon egy gyerek miatt, aki csupán egy gyakorlatias és szeretet nélküli egyesülés eredményeként született.

McKenna és Aline elválaszthatatlan társak lettek attól a naptól fogva, hogy a fiút nyolcévesen a birtokra hozták. Fára másztak, a folyóban úszkáltak, mezítláb szaladgáltak mindenfelé. A barátságukat elnézően kezelték, mert gyerekek voltak. De végül a dolgok kezdtek megváltozni köztük. Nincs olyan egészséges fiatalember, akit fel ne kavart és össze ne zavart volna a lány, aki tizenhét éves korára a világ legbájosabb teremtménye lett.

A lány már rafinált módon redőzött, fehér fodros hálóingben volt. Ahogy átvágott a szobán, a lámpa fénye a vásznon át kirajzolta keblének dús halmát és gömbölyű csípőjét, majd felsiklott csillogó sötét fürtjein. Aline külsejétől a férfiember levegő után kapkodott, és a szíve is megszűnt dobogni. Csupán a színei gyönyörűvé varázsoltak volna egy csúnyácska nőt is. De a vonásai, amelyek kendőzetlenül tükrözték az érzelmeit, finomak és tökéletesek voltak. És mintha mindez nem lett volna elég, a természet még egy utolsó ékességgel kedveskedett neki, egy apró, fekete anyajeggyel a szája sarkában. McKenna a végtelenségig képes volt arról álmodozni, hogyan csókolja meg azt a csábító pontot, majd borítja csókokkal dús ajkának vonalát. Csókolja, és csak csókolja mindaddig, amíg a lány elgyengülve remeg a karjában.

McKenna nem egyszer eltűnődött azon, hogy a jelentéktelen külsejű gróf és átlagos szépségű grófné hogyan volt

képes olyan gyönyörűségeset teremteni, mint Aline. A sors valami furcsa szeszélye folytán a lány mindkét szülőjének csak a legjobb vonásait örökölte. Marcus, a fiuk nem volt ilyen szerencsés. Széles, nyers vonásaival, bikaszerű testalkatával az apjára hasonlított. A kicsi Livia, a pletykák szerint a grófné egyik szerelmi viszonyának gyümölcse, csinos volt ugyan, de nem különösebben, s hiányzott belőle nővéreinek sugárzó sötét vonzereje.

Miközben McKenna Aline-t figyelte, arra gondolt, hogy gyorsan közeleg az idő, amikor semmi közük sem lesz egymáshoz. A kettejük közti meghittség hamarosan túl veszélyessé válik, ha ugyan eddig nem történt meg. McKenna összeszedte magát, és halkán megkocogtatta a duplaszárnyas ajtó üvegét. Aline a hang felé fordult, de láthatóan nem lepődött meg a fiú láttán. McKenna talpra állt, és merőn nézte a lányt.

Aline karba tett kézzel és homlokráncolva nézett vissza rá. *Menj el!* – tátogta némán az üvegen át.

McKenna ámultan, ugyanakkor zavartan tűnődött, mi az ördögöt követhetett el. Legjobb tudomása szerint nem volt részese semmiféle csínynek vagy kópéságnak, és nem vesztek össze. Erre jutalmul majd' két órát álldogált egymagában a folyóparton aznap délután.

McKenna makacsul megrázta a fejét, és a helyén maradt. A kilincshez nyúlt, hogy finoman megrázza figyelmeztetésül. Mindketten tudták, ha a fiút felfedezik az erkélyen, ő fogja viselni a büntetés nehezét, nem a lány. Ez volt az oka, hogy vonakodva bár, de Aline kinyitotta az ajtót. McKenna győzedelmesen elvigyorodott csele sikerén, noha a lány továbbra is komoran ráncolta a homlokát.

– Elfelejtetted, hogy ma délután találkozónk volt? – kérdezte McKenna bevezetés nélkül, egyik kezével megmarkol-

va az ajtó szélét. Nekitámaszkodott a keskeny ajtókeretnek, és belemosolygott a lány sötétbarna szemébe. Még így megroggyanva is olyan magas volt, hogy Aline-nak hátra kellett szegnie a fejét, hogy a szemébe nézzen.

– Nem, nem felejtettem el. – A máskor könnyed és édes hang most mogorván csengett.

– Akkor hol voltál?

– Számít bármit is?

McKenna fejét oldalra biccentve eltűnődött azon, miért kell a lányoknak kérdezz-felelek játékot játszaniuk egy fiúval, amikor az bajban van. Mivel semmi elfogadható válasz nem jutott eszébe, határozottan felvette a képébe hajított kesztyűt.

– Azért kértelek meg, hogy találkozzunk a folyónál, mert látni akartalak.

– Feltételeztem, hogy meggondoltad magad... mivel úgy tűnt, valaki másnak a társaságát jobban élvezed. – Aline ajka a fiú zavarát látva türelmetlenül megrándult. – Láttalak a faluban ma délelőtt, amikor a húgommal bementünk a kalaposnőhöz.

McKenna óvatosan bólintott. Emlékezett rá, hogy az istállómeister a suszterhez küldte néhány javítani való csizmával. De miért sértődött meg ezen Aline?

– Ó, ne légy már ilyen fafejű! – kiáltott fel Aline. – Láttalak az egyik falusi lánnyal, McKenna. *Megcsókoltd!* Ott, az utca közepén, az egész világ szeme láttára!

A fiú homloka nyomban kisimult. Így történt. A lány Mary volt, a hentes lánya. McKenna flörtölt vele aznap délelőtt, ahogy a legtöbb lánnyal szokott, és Mary addig ugratta valamivel, míg felnevetett és csókot lopott tőle. Semmit sem jelentett sem neki, sem Marynek, és ő nyomban el is felejtette a dolgot.

Szóval ez Aline ingerültségének az oka, a féltékenysége. McKenna igyekezett leplezni, milyen örömmel tölti el a felfedezés, de édes, súlyos tömbként sűrűsödött össze a mellkasában. Az ördögbe! Bánatosan megcsóválta a fejét, azon töprengve, hogyan emlékeztesse Aline-t arra, amit már úgyis tudott... hogy egy gróf lányának fikarcnyit sem kellene azzal törődnie, amit ő tesz.

– Aline – tiltakozott, s kezét félig felemelte, hogy megérintse, de nyomban vissza is kapta. – Amit más lányokkal csinálok, annak semmi köze kettőnkhez. Mi ketten barátok vagyunk. Mi soha... te nem az a fajta... én... a fenébe, semmi szükség rá, hogy a nyilvánvalót magyarázzam!

Aline úgy nézett rá, ahogy még sohasem, olyan hévvel, hogy McKenna tarkóján égnek állt a szőr.

– Mi lenne, ha falusi lány lennék? – kérdezte. – Velem is ugyanazt tennéd?

Ez volt az első alkalom, hogy McKennának elakadt a szava. Jó érzéke volt ahhoz, hogy tudja, mit szeretnének hallani az emberek, és általában ki is használta ezt a tehetségét, hogy lenyűgözze őket. Könnyed sármja sokszor tett neki jó szolgálatot, legyen szó akár arról, hogy kihízelegjen egy cipót a pék feleségétől, akár arról, hogy kimagyarázza magát a bajból az istálló mesternél. De ami Aline kérdését illeti... mindenképp veszélyes, akár igent, akár nemet mond.

McKenna valami féligazság felé tapogatózott remélve, hogy azzal kibékíti Aline-t.

– Nem úgy gondolok rád – mondta végül, és kényszerítette magát, hogy pislogás nélkül állja a lány tekintetét.

– De más fiúk igen. – A fiú értetlen tekintetét látva, Aline kimérten folytatta. – A múlt héten, amikor Harewoodék itt jártak, William, a fiuk a falnak szorított a meredélynél, és megpróbált megcsókolni.

– Az a pimasz ki taknyos! – fortyant fel hirtelen támadt haraggal McKenna, felidézve a köpcös és szeplős képű kölyök arcát, aki meg sem próbálta leplezni, mennyire tetszik neki Aline. – Ha legközelebb találkozunk, letépem a fejét. Miért nem mondtad el?

– Nem ő az egyetlen, aki megpróbálta – közölte Aline, szándékosan tovább szítva a fiú haragját. – Nemrégiben Elliot kuzin arra bátorított, hogy csókos játékot játsszam vele...

Elakadt a szava, amikor McKenna elkapta és megszorította a karját.

– Legyen átkozott Elliot kuzinod! – morogta sötéten. – Legyen átkozott mind!

Hiba volt megérinteni a lányt. Egész belseje görcsösen megfeszült, ahogy ujjai karjának puha, meleg húsába mélyedtek. Többet akart belőle, közelebb hajolni hozzá, hogy beszívhassa az illatát... a fürdés utáni bőr szappanillatát, az alig érezhető rózsavizet, lélegzetének intim fuvallatát. Minden ösztöne azt kiabálta, hogy ölelje magához, és szorítsa az ajkát a lány bársonyos nyakhajlatához. Helyette kényszerítette magát, hogy elengedje. Keze félig felemelve ott maradt a levegőben. Nehéz volt megmozdulni, lélegezni, tisztán gondolkodni.

– Nem engedtem meg, hogy bárki megcsókoljon – mondta Aline. – Téged akarlak... *csak* téged. – A hangja bánatossá vált. – De ilyen iram mellett kilencvenéves leszek, mire megpróbálsz.

McKenna képtelen volt leplezni a keserves sóvárgást, ahogy bámulta a lányt.

– Nem. Az mindent megváltoztatna, és azt nem engedhetem, hogy megtörténjen.

Aline óvatosan, az ujjja hegyével megérintette a fiú arcát. Keze majdnem ismerősebb volt McKennának, mint a sajátja. Minden apró kis karcolásról és hegről tudta, hogyan keletkezett. Kiskorában a lány keze pufók és gyakran maszatos volt. Most ez a kéz karcsú és fehér volt, a körmei gondosan ápoltak. Gyötrelmes volt a kísértés, hogy száját a puha tenyérbe fordítsa. De McKenna megacélozta magát, és tudomást sem vett az állát cirógató ujjokról.

– Észrevettem, hogy nézel rám az utóbbi időben – mondta Aline, és sápadt arcát elfutotta a pír. – Ismerem a gondolataidat, ahogy te is ismered az enyéimet. És mindazzal, amit irántad érzek, és amit jelentesz nekem... nem lehet legalább egy... egyetlen percnyi... – Küzdött, hogy megtalálja a megfelelő szót. – Illúzióm?

– Nem – mondta a fiú nyersen. – Mert az illúzió hamarosan véget ér, s mindketten rosszabb helyzetbe kerülünk, mint előtte.

– Valóban? – Aline az ajkába harapott, és félrenézett. A kezét ökölbe szorította, mintha így képes lenne félrelökni a kellemetlen igazságot, amely állhatatosan ott lógott a fejük felett.

– Előbb halok meg, mintsem megbántsalak – mondta McKenna komoly ünnepélyességgel. – Ha megengedném magamnak, hogy egyszer megcsókoljalak, akkor lenne második alkalom, majd egy következő, és hamarosan eljönne az az idő, amikor nem tudnám abbahagyni.

– Nem tudhatod... – kezdett volna vitatkozni Aline, de a fiú félbeszakította.

– De igen, tudom.

Néma kihívással nézték egymást. McKenna arca kifejezéstelen maradt. Elég jól ismerte Aline-t ahhoz, hogy biz-

tosan tudja, ha a lány a legkisebb gyengeséget is felfedezi rajta, habozás nélkül lecsap.

Végül Aline legyőzötten felsóhajtott.

– Akkor rendben – suttogta mintegy magának, és hangjában csendes beletörődés csengett. – Találkozunk holnap napnyugtakor a folyónál, McKenna? Köveket hajigálunk a vízbe, beszélgetünk, egy kicsit horgászunk, ahogy szoktunk. Ezt akarod?

McKenna csak hosszú idő múlva válaszolt.

– Igen – mondta óvatosan. Ennél többet nem kaphat a lányból, és isten a tudója, talán jobb is így.

Aline gyengéd, féloldalas mosolyra húzta a száját, ahogy nézte a fiút.

– Jobb lesz, ha mész, mielőtt elkapnak. De előbb hajolj le, hogy megigazítsam a hajad. Ott fenn már megint elkószált egy tincs.

Ha McKenna nem lett volna annyira összezavarodva, rámutatott volna, hogy a lánynak felesleges az ő külsejével foglalkoznia. Innen egyenesen az istálló fölötti szobájába megy, és az istállót lakó öt tucat lovat cseppet sem érdekli a hajviselete. De ösztönösen lehajolt, mert megszokta, hogy Aline legapróbb kívánságát is teljesítse.

Aline azonban ahelyett, hogy megigazította volna a rakoncátlan fürtöket, lábujjhegyre emelkedett, kezét a fiú tarkójára csúsztatta, és száját a szájához érintette.

A csók úgy hatott rá, mint a villámcsapás. McKenna torkából izgatott hang tört fel, és egész teste mozdulatlanul merevedett döbbszerűségében. Teremtő Isten, a lány buja és édes ajka ügyetlen elszántsággal kereste az övét! Ahogy Aline azt jól tudta, nem volt olyan erő a világon, amely képes lett volna elvonszolni őt onnan. Mervizmokkal, mozdulatlanul állt, és minden erejével megpró-

bált küzdeni a rátörő érzelemhullám ellen, amely elnyeléssel fenyegette. Szerette a lányt, kívánta őt igazi vak, kamaszos vadsággal. Inगतag önuralma kevesebb, mint egy percig tartott, mielőtt legyőzötten felnyögött, és átölelte Aline-t.

Zihálva csókolta újra meg újra, megrészegülve a lány ajkainak puhaságától. Aline mohón reagált, ajkát még szorosabban az övéhez nyomva, miközben a rövidre nyírt fürtök közé túrt. A gyönyör, hogy a karjában tarthatja a lányt, túl nagy volt... McKenna képtelen volt visszafogni magát, egyre hevesebben ostromolta az édes ajkakat, míg azok ártatlanul szétnyíltak. McKenna nyomban kihasználta a helyzetet, felfedezve a fogak széleit, a száj nedves selymét. Ez meglepte a lányt. McKenna megérezte a habozását, és halk, megnyugtató torokhangot hallatott, míg a lány ella- zult. Ekkor tenyerét a lány tarkójára simította, és nyelve határozottan előrenyomult. Aline lélegzete elakadt, és a fiú vállát megmarkolva, olyan nyers, öntudatlan érzékiséggel válaszolt, amely megsemmisítette McKennát. Vágyott a lány csókjára. Szeretni akarta minden porcikáját, olyan gyönyörökben akarta részesíteni, amelyek már szinte elviselhetetlenek. Ismerte már a vágyat korábbról, s noha csak korlátozott tapasztalatokkal bírt, nem volt már szűz. De so- hasem találkozott még az érzelmek ilyen keverékével, ilyen mohó éhséggel... ilyen perzselő kísértéssel, amelynek nem hódolhat be.

McKenna elszakította az ajkát a lányétól, s arcát a fénylő éjfélfénytől hajtömegbe temette.

– Miért tetted ezt? – nyögte.

Aline kurta kacaja fizikai fájdalmat okozott neki.

– Te jelentesz nekem mindent. Szeretlek. Mindig is...

– Csitt! – McKenna könnyedén megrázta a lányt, hogy elhallgattassa. Kartávolságra tartotta magától, és a kipirult,

ragyogó arcot nézte. – Ezt soha többé ne mondd újra! Ha megteszed, itt hagyom Stony Crosst.

– Együtt szökünk el – folytatta Aline végig sem gondolva, mit mond. – Olyan helyre megyünk, ahol senki sem talál ránk...

– Ördög és pokol, tudod egyáltalán, milyen örültséget beszélsz?

– Miért lenne ez örültség?

– Csak nem képzeled, hogy tönkreteszem az életedet azzal, hogy elszöktetek?

– Hozzád tartozom – mondta a lány makacsul. – Bármit megteszek, ami szükséges, hogy veled legyek.

Hiszi is, amit mond, McKenna látta az arcán. Ettől összetört a szíve, még ha dühítette is a dolog. A fene essen ebbe a lányba! Ő is tudja, hogy a kettejük közti különbség áthághatatlan, és ezt kénytelen lesz elfogadni. Nem maradhat itt és nézhet szembe a folyamatos kísértéssel, tudva, hogy ez végül mindkettőjük bukásához fog vezetni.

McKenna a tenyerébe fogta a lány arcát, ujja hegyével megérintette a sötét szemöldök ívének végét, hüvelykujjával végigsimított a bársonyos arcbőrön. S mivel nem tudta leplezni hódolatát, amint megérintette a lányt, rideg őszinteséggel beszélt.

– Most azt hiszed, hogy engem akarsz. De ez meg fog változni. Egy nap majd rájössz, milyen átkozottul könnyű engem elfelejteni. Fattyú vagyok. Szolgáló, s még csak nem is a belső személyzet tagja, ha már...

– Te vagy a másik felem.

McKennának elállt a szava döbbenetében. Behunyta a szemét. Gyűlölte magát, amiért a szavakat hallva önkéntelenül is primitív örömet érzett.

– Kénköves pokol! Lehetetlenné teszed, hogy itt maradjak Stony Crossban.

Aline nyomban hátralépett, és arcából kifutott a vér.

– Nem! Ne menj el! Sajnálom. Meg sem szólalok többé. Kérlek, McKenna... ugye, maradsz?

McKenna hirtelen belekóstolt a fájdalomba, amelyet egy napon elkerülhetetlenül meg fog tapasztalni, hiszen halálos sebet jelent majd az, amikor el kell hagynia a lányt. Aline most tizenkilenc... még egy évük van együtt, vagy talán annyi sem. Aztán a világ kinyílik a lány számára, és McKenna veszélyes teherré válik. Vagy ami még rosszabb, Aline szégyellni fogja őt. Mindent megtesz majd, hogy elfelejtse ezt az éjszakát. Nem akar majd emlékezni arra, mit mondott egy istállófiúnak a hálószobája holdfényes erkélyén. De addig...

– Maradok, ameddig tudok – mondta rekedten.

A lány sötét szeme aggodalmasan megcsillant.

– És holnap? – kérdezte. – Találkozol velem holnap?

– Napnyugtakor a folyónál – felelte McKenna, és hirtelen kimerültnek érezte magát a soha véget nem érő belső küzdelemtől, amellyel vágyott a lányra, tudva, hogy sohasem lehet az övé.

– Sajnálom – suttogta Aline, mintha csak olvasna a gondolataiban, s ez az elkínzott suttogás követte McKennát, lágyan, mint a virág lehulló szirmai, ahogy leászott az erkélyről.

Miután McKenna eltűnt az árnyak közt, Aline visszament a szobájába és megérintette a száját. Ujjbegyével megdörzsölte az ajkát, mintha így mélyebbre masszírozhatná a csókot érzékeny bőrébe. A fiú szája váratlanul forró volt, az

íze édes és pompás, almától zamatos, amit nyilván a gyümölcsösből csent el. Aline ezerszer elképzelte már, milyen lesz a fiú csókja, de semmi sem készíthette fel a valóság élményére.

Azt akarta, hogy McKenna ismerje el benne a nőt, és végül sikerrel járt. De a pillanat nem volt diadalmas, csak kétségbeesett, mely éles késpengeként mart belé. Tudta, hogy McKenna azt hiszi, ő nem látja át helyzetük bonyolultságát, pedig igazság szerint sokkal inkább tisztában volt vele, mint a fiú.

A bölcsőtől kezdve könyörtelenül belénevelték, hogy az ember nem kalandozhat a társadalmi osztályán kívülre. Az olyan fiatalemberek, mint McKenna, örökre tiltott gyümölcs lesz a számára. A legfelsőbb társadalmi osztálytól a legalsóig mindenki megértette és elfogadta ezt a rétegződést, és valószínűleg kínos helyzetet teremtett volna, ha valaki akár csak javasolni merészeli, hogy ez másként is lehetne. Ő és McKenna akár különböző fajhoz is tartozhatnának, gondolta Aline némi fekete humorral.

De Aline valahogy nem tudta a többiek szemével látni McKennát. A fiú nem volt arisztokrata, de nem is volt egyszerű istállófiú. Ha nemesi családba születik, az egész nemesség büszkesége lehetett volna. Hatalmas igazságtalanság, hogy ekkora hátránnyal indult az életbe. Okos volt, jóképű és szorgalmas, de mégsem győzheti le soha azokat a társadalmi korlátokat, amelyekkel született.

Emlékezett a napra, amikor a fiú megérkezett Stony Cross Parkba. Egy egyenetlenül nyírt fekete hajú kislegény, akinek a szeme színe sem kék, sem zöld nem volt, hanem valami, a kettő közti varázslatos színárnyalatú. A szolgálók pletykái szerint a fiú egy falusi lány fattya volt, aki felszökött Londonba, ott bajba esett, és szülés közben meghalt.

A szerencsétlen csecsemőt visszaküldték Stony Crossba, ahol a nagyszülei nevelték, amíg a kor túlságosan el nem gyengítette őket. Amikor McKenna nyolcéves lett, Stony Cross Parkba küldték szolgálóknak. Ő pucolta a belső szembélyzet cipőit, segített a szobalányoknak a nehéz forróvízes vödörök cipelésében, és neki kellett megmosnia a városból érkező ezüsttallérokat is, nehogy a grófnak vagy a grófnénak olyan pénzzel kelljen érintkeznie, amelyen valami módon nyomot, koszt hagytak a kereskedők.

A teljes neve John McKenna volt, de a birtokon már három John is szolgált, ezért úgy döntöttek, a vezetéknevében fogják szólítani, amíg másik nevet keresnek neki. De erről valahogy elfelejtkeztek, így azóta is csak McKennának hívják. Eleinte a szolgálak többsége észre sem vette, kivéve Mrs. Fairclothot, a házvezetőnőt. McKenna számára a kerek, pirosposzsgás arcú, jólelkű asszony állt a legközelebb ahhoz, amit szülőnek nevezhetett. Ami azt illeti, még Aline és Livia, a húga is szívesebben fordult Mrs. Fairclothhoz, mint a saját anyjukhoz. Bármilyen elfoglalt volt is az asszony, úgy tűnt, a gyerekekre mindig tud egy percet szakítani: bekötözte a bibis ujjukat, megcsodálta az üres madárfészket, amit odakint találtak, vagy megragasztotta az eltört játékot.

Mrs. Faircloth volt az, aki néhanapján felmentette McKennát a munkája alól, hogy szaladjon és játsszon Aline-nal. Ezek a délutánok jelentették az egyetlen menedéket a fiú számára, amikor kiszakadhatott a szolgálgyerekek természetellenesen túlterhelt életéből.

– Kedvesnek kell lenned McKennához – buzdította Mrs. Faircloth Aline-t, amikor a kislány hozzászaladt a panaszával, hogy a fiú összetörte a festett játék babakocsit. – Neki már egyáltalán nincs családja, mint neked, sem szép ruhái, amit felvehetne, sem pedig finomságai, amit

vacsorára ehetne. Amikor te játszol, neki akkor is dolgoznia kell, hogy megszolgálja a mindennapi betevőjét. Ha pedig túl sokat hibázik, vagy akár azt hiszik, hogy rossz fiú, lehet, hogy elküldik innen, és soha többé nem látjuk újra.

A szavak mélyen beleivódtak Aline elméjébe. Onnantól kezdve folyton azt kereste, hogyan védhetné meg McKennát. Néha magára vállalta a fiú csínytevéseit, megosztotta vele az édességet, amit bátyja hozott a városból, sőt még arra is rávette, hogy ő is megtanulja a nevelőnőtől kapott leckéket. Cserébe McKenna megtanította őt úszni, köveket kacsáztatni a víz felszínén, lovagolni, s úgy ciripelni, hogy fűszálat szorít a két hüvelykujja közé.

Ellentétben azzal, amit mindenki, még Mrs. Faircloth is hitt, Aline sohasem gondolt úgy McKennára, mint a bátyjára. A családiasz vonzalom, amelyet Marcus iránt érzett, nem is hasonlított a McKennához való viszonyára. McKenna volt a társa, az iránytűje, a menedéke.

Teljesen természetes volt, hogy amint ifjú hölgygé serdült, testi vonzalmat is érzett iránta. Az biztos, hogy az összes hampshire-i lány így volt vele. McKenna magas, erős és jóképű legényne nőtt, határozott vonásai szinte már csiszoltnak hatottak, hosszú orra merészen emelkedett ki az arcából, széles szája könnyen húzódott mosolyra. Fekete haja folyton a homlokába lógott, míg a különleges, türkiz színű szemet dús, sötét szemöldök árnyékolta. Vonzerejét személyiségének nyugodt varázsa, éleselméjűsége és remek humorérzéke tette teljessé, amiért mind a birtokon, mind a faluban roppant kedvelt volt.

Aline annyira szerette McKennát, hogy egyenesen a lehetetlent kívánta: mindig együtt akart lenni vele, családot adni neki, amiben a fiúnak sohasem lehetett része. Helyette kénytelen elfogadni azt az életet, amelyet a szülei választot-

tak neki. Noha a nemesség köreiből többen nem ragaszkodtak olyan mereven az érdekházasságokhoz, mint régebben, a Marsdenek ebben a kérdésben is tartották magukat a hagyományokhoz. Aline pontosan tudta, kit tartogatnak neki. Egy henye nemesi férjre számíthat, aki arra használja majd, hogy gyerekeket nemzzen neki, és az örökösért cserébe szemet huny, amikor Aline szeretőt vesz maga mellé, hogy férje távollétében kellemesen szórakozzon. Minden évben Londonban fogja tölteni a szezont, nyáron a vidéki kúriában fognak tartózkodni, és ősszel ott a vadászidény. Évről évre ugyanazokat az arcokat fogja látni, ugyanazokat a pletykákat fogja hallani. Még az anyaság örömeit is megfogják tagadni tőle. Szolgák fognak vigyázni a gyerekeire, és amikor felcseperednek a kicsik, elküldik őket messzi iskolákba, ahogy Marcust is.

Több évtizednyi üresség vár rá, borongott Aline. És ami a legrosszabb, a tudat, hogy McKenna ott él majd valahol a nagyvilágban, és egy másik nővel osztja meg a gondolatait, az álmait.

– Istenem, mit tegyek? – suttogta aggodalmasan, ahogy levetette magát a brokáttal letakart ágyra. Átölelte a párnát, és állát a selymes puhaságba fúrta, miközben nyugtalan gondolatok kavaroztak a fejében. Nem vesztheti el a fiút! Már a gondolattól is megremegett, vad indulat fogta el, és legszívesebben sikoltozni kezdett volna.

A párnát félredobva a hátára feküdt, és vakon meredt a baldachin sötét redőire. Hogyan tarthatná meg McKennát az életében? Megpróbálta elképzelni, hogy a házasságkötés után a férfi a szeretője lesz. Az anyjának voltak szerelmi viszonyai... ahogy sok más előkelő hölgynek is. Amíg diszkrétan intézték a dolgaikat, mindenki szemet hunyt felette. De Aline tudta, hogy McKenna sohasem menne bele egy

ilyen viszonyba. Számára nem léteznek fél megoldások... nem lenne hajlandó osztozni rajta. Lehet, hogy csak egyszerű szolga, de ugyanannyi büszkeség és birtoklási vágy van benne, mint bármely más férfiban.

Aline-nak fogalma sem volt róla, mit tegyen. Az egyetlen megoldásnak az tűnt, hogy minden pillanatot kihasznál, amíg vele lehet, mielőtt a sors szétválasztja őket.